

Pierre Bokma despoot in Afrikaanse sfeer

Voorstelling: Hof van Haile, door Orkater. Regie: Gijs de Lange. Gezien: 30/3 Toneelschuur, Haarlem. Tournée t/m 13/6. Inl.: 020-6060616 en www.orkater.nl.

Door ANNERIEK DE JONG

Achter dat torenhoge hek, daar ergens moet Hij zich bevinden. Hij: dat is de Keizer hoogstpersoonlijk, dat is Pappa Haile, zoals hij zo graag wordt genoemd. Hij houdt de realiteit op een afstand. Hij ziet het hek niet eens. Gaat hij uit rijden, dan ontwaart hij alleen maar lachende mensen en bergen vers fruit op de markt. Dat de mensen betaald worden voor het lachen en dat het fruit van plastic is moet je hem niet vertellen. Een perfecte filmset hebben Hailes hovelingen om hem heen opgetrokken. Aan de verkeerde kant van de hekken heerst wanhoop en hongersnood.

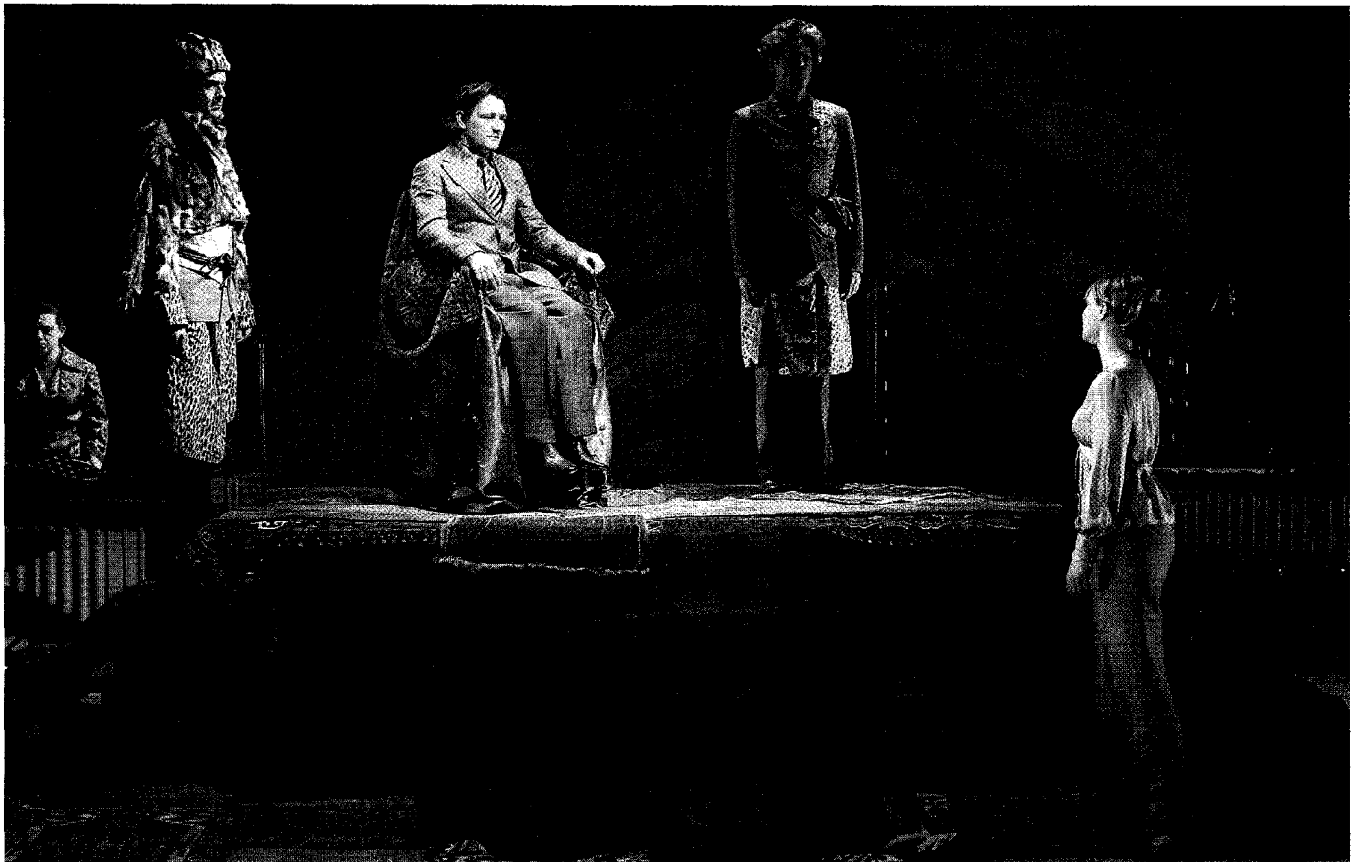
Geert Lageveen en Leopold Witte, die beiden ook een rol spelen, maakten een voorstelling over een Afrikaanse despoot die aan Haile Selassie doet denken. Maar historisch verantwoord is *Hof van Haile* niet. Despoten lijken op elkaar. Ook Mao en Ceausescu leefden in illusies. Pappa Haile is een prototype, en het enige Afrikaanse aan zijn hof is de aankleding.

In tijgerprints en scheef gedrapeerde bontjes gaat men aan dat hof gekleed: het zijn woeste outfits die toch iets plechtigs hebben. Naast Lageveen en Witte zijn nog twee andere acteurs 'Afrikaans' uitgedost. Componist Arend Niks en marimbaspeelster Tatiana Koleva completeren Hailes hofhouding en maken tegelijk de muziek. Want zoals alles bij Orkater is ook dit muziektheater – en de muziek, die is wél origineel.

Strak getrokken stofjes; in kleedjes geweven bekertjes; kale podia: alles resoneert. Slim van Niks dat hij de obligate Afrikaanse drums door bijzondere klankborden voor de trommelstokken verving. Met strakke ritmes en unisoon geneurie roept hij even goed een Afrikaanse sfeer op. Een nu eens lome en dan weer alerte sfeer, steeds vol angst en spanning. Met een heel lang voorspel, want de Noorse journaliste die voor een interview met Zijne Hoogheid komt, wordt maandenlang aan het lijntje gehouden. De helft van de voorstelling speelt zich vóór de hekken af en als Oona Berglund eindelijk naar binnen mag interviewt de dictator háár.

Manipulerend, vleiend, dreigend, fantaserend en gekscherend wint hij Oona's hart. Ricky Koole speelt mooi een nuchter meisje dat in de ban raakt van Hailes poëzie. Tegenover haar staat Pierre Bokma als de grillige keizer. Zijn trage gebaren brengen hem in trance; scherpzinnigheid slaat om in gekte en uiteindelijk verliest Haile de

greep op zijn wanen en zijn onderdanen. Ook dat is niet typisch voor Selassie. Haast elke dictator eindigt zo. We leren weinig van *Hof van Haile*; zowel geschiedkundige weetjes als nieuwe psychologische inzichten worden ons onthouden. Dat is jammer. Maar Bokma's dwingende présence ingebed in die pulserende muziek maakt veel, heel veel goed.

Tatiana Koleva (links), Leopold Witte, Pierre Bokma, Geert Lageveen en Ricky Koolc (Foto Ben van Duin)